

Îngrijorări și temeri: Luca 12,22-36

În această secțiune este vorba de două principii, pe care Domnul le prezintă în două feluri. Va face bine sufletului nostru să le studiem puțin. Este vorba de ceva, pe care cu siguranță cei mai mulți îl cunosc, și anume îngrijorările și temerile, două din cele mai răspândite influențe care apasă pe oameni. Vom vedea că ambele sunt strâns legate între ele; aceasta înseamnă că ceea ce ne neliniștește este lucrul de care probabil noi ne temem cel mai mult. Ceea ce avem pe inimă și ne este o povară provoacă teamă. Nu mă refer la grija de a face ceva greșit, ci la griji în sensul cel mai larg al cuvântului. Sunt îngrijorări justificate, bune, îngrijorări care ne mână la rugăciune; dacă nu am avea aceste îngrijorări, atunci am fi din lemn sau piatră.

Vorbesc însă despre lucruri care se cuibăresc în sufletul nostru așa fel, că ele devin un obstacol între Dumnezeu și noi. Este o diferență imensă, dacă între mine și îngrijorările mele justificate eu am pe Dumnezeu și purtarea de grijă a Tatălui meu ceresc, sau dacă aceste îngrijorări stau între mine și El.

Eu nu cunosc nimic care să deranjeze mai mult creșterea spirituală a sufletului, ca îngrijorările care apasă asupra lui. Dacă Dumnezeu stă între mine și îngrijorări, atunci ele vor deveni un izvor care împrăștează legătura dintre mine și Dumnezeu; ele devin un prilej nou, ca eu să mă leg de El, o ocazie ca să mă adresez Lui. Cam în sensul acesta spune Domnul: „Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită.”

Noi toți va trebui mai devreme sau mai târziu să rezistăm ispitelor. Într-un anumit sens noi suntem cu adevărat încercați, când suntem atacați. Domnul a spus insistent ucenicilor Săi: „Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită.” Prin aceasta El voia să spună, că, atunci când vine încercarea, ea ar trebui să fie o ocazie ca ei să se adreseze lui Dumnezeu, în loc să se îndepărteze de El.

Luca 12,30: „Tatăl vostru știe că aveți nevoie de ele.”

Gândește, ce înseamnă aceasta! El spune: Nu te îngrijora, nu permite ca aceste lucruri să-ți împovăreze inima. – O, ce izvor de putere: „Tatăl vostru știe”! El știe totul de la început și până la sfârșit. Și dacă cu bucurie recunosc faptul că El știe despre toate, că El are nevoia copiilor Săi înaintea ochilor Lui, totuși doresc să atrag atenția cu privire la un pericol. Gândesc uneori, că atunci când noi gândim să ne lăsăm ajutați de El, atunci facem îngrijorarea noastră să fie o măsură – nu doresc să afirm, o măsură a ceea ce El pune la dispoziția noastră, ci o măsură a sentimentelor Sale (față de noi). Avem înclinarea aceasta în noi. Să nu uităm niciodată că Dumnezeu are o inimă de Tată, că El are sentimente specifice Lui ca Tată. El nu voia slujitori, El voia fii, aceasta era dorința Lui.

Dar eu vorbesc acum despre o legătură care este mai intimă decât aceea față de fii, și anume aceea față de copii. Este o diferență în ceea ce privește relația față de fii și cea față de copii. Doresc să clarific aceasta prin exemplul următor: toți am auzit despre binefaceri și despre binefăcători: cum un om bogat plin de milă a luat la el acasă o creatură mică, săracă, părăsită, un copil orfan, l-a educat și i-a dat ce a putut să-i dea. Dar toată puterea și dragostea, pe care acest bărbat le avea, nu puteau să facă din acest copil propriul lui copil. El ar putea fi *adoptat* ca fiu, căci pentru aceasta nu sunt necesare legăturile naturale prin naștere. Când însă vorbim de *copii*, atunci este vorba de realitatea nașterii. De aceea starea de copil înseamnă o legătură

mult mai strânsă decât starea de fiu. Eu sunt ambele, fiu și copil – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Și de aceea pot spune: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3,1), și de asemenea: „Căci toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,14).

Credem noi că Dumnezeu ne tratează ca un binefăcător? Niciodată! Aceasta am putea-o face noi, dar El niciodată n-o va face. Dumnezeu acționează în felul următor: El are copii, care prin El au fost născuți în familia Sa, cu natura pe care ei au primit-o la naștere; și pentru acești copii Dumnezeu preia cu plăcere responsabilitatea Sa ca Tată. Recunosc pe deplin, că El știe ce îmi trebuie, și că El prin har îngrijește de mine. Însă eu mai știu, că El are cauze și motive ca să intervină, care de fapt nu au nimic a face cu nevoile mele actuale. Astfel de motive ale Sale se văd în astfel de ocazii.

În mod uimitor, sunt puțini cei care profită de această relație. Consider că sunt relativ puțini cei care trăiesc în bucuria acestei poziții, în care Dumnezeu i-a așezat. Ea este totuși o poziție așa de minunată! Și totuși privim pe aceia care au fost aduși în toate acestea – și teama stă scrisă pe fețele lor. S-ar putea crede că au pierdut totul, că înapoia norilor întunecați n-ar fi nici o patrie și nici un Tată iubitor, care îngrijește de ei. Știu că nu este o chestiune de felul intervenției Sale, oricare ar fi problema; aceasta nu este măsura care arată ce se petrece în inima Sa. Și totuși mulți oameni gândesc că este minunat să poți spune: „O, eu pot să mă încred în Domnul și știu că nu-mi va lipsi nimic.” Fără îndoială este un har să ști că nouă nu ne va lipsi nimic – dar este aceasta supremul, pe care Dumnezeu îl are pentru mine? Ce este lucrul cel mai bine, pe care Dumnezeu îl poate face pentru mine? Problemele și nevoile mele nu pot fi măsura puterii Sale; noi nu putem măsura puterea Sa; inima lui Dumnezeu este măsura propriu-zisă. Când vin la El, eu găsesc plinătatea Lui. Este minunat să spui, că noi suntem născuți din Dumnezeu și că El în harul Său este de partea noastră, deoarece El este Tatăl nostru, cu toate sentimentele Sale și cu dragostea inimii Lui de Tată. Ce trebuie eu să fac atunci? Să pun mâna mea în mâna Sa și cu încredere în El să merg mai departe (pe drumul meu).

Ce sunt îngrijorările? Îngrijorările ne înfășoară gâtul și sugrumă viața spirituală a sufletului. Am eu voie să mă predau îngrijorărilor, în timp ce toată această dragoste pentru mine stă la dispoziție? Intenția Domnului este să mă țină în picioare – îngrijorările mă trag la pământ. Și ce mă ține în picioare? Nu este o chestiune legată de ajutorul Lui, și nici o chestiune de timp, care se scurge între apariția nevoii și venirea ajutorului; și nici nu este o întrebare, când va interveni El – ci este vorba de faptul minunat că El *știe* de ea; de aceea noi putem lăsa simplu totul în seama Lui când, cum și prin ce El va interveni.

Luca 12,32: *Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit plăcere să vă dea Împărăția.”*

Să privim pe scurt următorul punct. Vedem aici că răspunsul la îngrijorările noastre constă în faptul că Tatăl ne cunoaște (versetul 32); versetul dă răspuns la problemele legate de teamă: „Tatăl vostru a găsit plăcere să vă dea Împărăția.” Este o turmă mică, căci copiii lui Dumnezeu nu sunt mulți în comparație cu restul oamenilor de afară. „Tatăl vostru a găsit plăcere să vă dea Împărăția”, aceasta înseamnă că Tatălui ceresc Îi face plăcere să Se achite de responsabilitatea Sa părintească. Nu este acesta un cuvânt minunat? Este același cuvânt care se spune despre Hristos, când glasul a venit din cer: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care

Mi-am găsit *desfătarea*” (Matei 3,17). Dumnezeu are plăcere să ne întâmpine ca Tată și să ne dea Împărăția. Cunoașterea acestui fapt alungă teama.

Până acum ne-am preocupat cu partea negativă, dar este și o parte pozitivă a acestui adevăr. Isus spune în versetul 33:

Luca 12,33: „*Vindeți tot ce aveți*”.

Aceasta înseamnă: abandonați lucrurile pământești! Preaiubiți prieteni, suntem noi gata să facem așa? Mulți ar răspunde într-adevăr cu bucurie: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, mie nu trebuie să-mi fie frică”, dar suntem noi dispuși să renunțăm la lucruri? Prin aceasta vreau aici să spun următoarele: dacă eu înțeleg sensul profund al naturii Lui plină de bunătate și că El se comportă conform însușirilor Lui de caracter, ca să satisfacă propria Lui inimă, atunci eu am totul deajuns și sunt gata să renunț la lucruri.

Dar noi spunem: Ce s-ar întâmpla, dacă pierd totul? – Cu atât mai mult atunci vei avea mai puține de dus! Nu este nimic pe acest pământ care să nu fie legat cu complicații. Chiar și posedarea de lucruri legitime, simplu, totul aduce greutate cu sine; aceasta este în natura lucrurilor. Nu mă refer la lucrurile care sunt greșite în ele însele, ci la lucruri absolut legitime. Să luăm de exemplu legătura dată de Dumnezeu în viață, așa cum este ea între tată, mamă, soț, soție, soră, frate, copil. Tot ce vreau să spun în privința aceasta este, că ele au fost rânduite de Dumnezeu. Cine disprețuiește aceste relații, acela disprețuiește ce Dumnezeu a dat.

Să luăm de exemplu o mamă și copilul ei. Ea îl iubește, îl crește, are grijă de el – dar nu are ea în inima ei o anumită teamă pentru copilul ei? Nu îi este ei teamă, că ar putea să piardă copilul, că el ar putea muri? Aici pe pământ sunt cel puțin moliile și hoțul, care vor să pună stăpânire. Este moartea, hoțul, care intră în orice casă; nici un zăvor nu-l poate ține afară. Dacă la mine nu ar fi așa, aș avea puține motive să vorbesc despre teamă și îngrijorări.

Vin însă acum la ceva care este mult mai legat de pământ: posesiunea pământească; aici este valabil același lucru. Să presupunem că mulțimea binecuvântărilor noastre ar fi mai mare și domeniul mai extins. Atunci și ținta pentru moarte, pentru moli și hoți ar fi mai mare.

Ce minunat, că avem ceva pe care moartea nu-l poate atinge, ceva care atrage inima noastră și o ține tare! Întreabă-te: Care este comoara ta? Eu cred că noi toți avem înclinarea mult prea marea de a-L privi pe Hristos ca slujitor al intereselor noastre. Știu că El este așa. Știu că El este Slujitorul de bună voie pentru nevoile mele, dar sunt prea mulți oameni care se mulțumesc cu aceasta; El nu este comoara sufletului lor. Întrebarea care se pune este: Unde este comoara ta? Căci acolo unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta. Inima trebuie să țină în hățuri toate sentimentele.

Eu cred că noi toți suntem bucuroși să avem cerul ca un loc de refugiu dinaintea furtunii și a strâmtorărilor vieții. Dar cu regret nu-l vedem ca patrie a noastră, ca și cămin al inimii noastre. Știm că cerul este un loc de refugiu din necazurile pământului, și dacă nu mai avem nimic altceva, atunci ne îndreptăm gândurile într-acolo. Și Dumnezeu este gata să ne primească, cu toate că noi Îl privim numai ca protecție înaintea furtunii. Ce-i drept, El nu respinge pe nimeni care vine la El. Însă El dorește ca sentimentele inimii noastre să-I aparțină.

El nu ne va respinge, chiar dacă noi venim numai atunci când toate celelalte au eșuat. Dar este cu totul altceva, când noi spunem ca și Rut: „Încotro vei merge tu, voi merge și eu; ... unde vei muri tu, voi muri și eu și acolo voi fi îngropată. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar

numai moartea mă va despărți de tine.” Persoana lui Hristos ar trebui să fie așa de aproape de inima noastră, că El înseamnă mai mult decât toate celelalte. Chiar și atunci când totul în jurul nostru decurge pozitiv, noi ar trebui să putem spune că există ceva mult mai minunat, căruia inima noastră Îi aparține. Rezultatul ar fi că noi în loc să fim acolo vizitatori și aici locuitori, am fi aici vizitatori și acolo am fi locuitori.

Luca 12,36: „Să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă.”

Aici este al doilea aspect al unei inimi pregătite; el se referă la revenirea lui Hristos. În acest verset se simte absența Sa. Nu cred că vreunul dintre noi simte absența lui Hristos ca o povară pe sufletul său. Probabil simt starea îngrozitoare a lumii prin care mergem, dar simt eu că El este absent? Știu că într-un anumit sens El este aici, da, dar nu la aceasta mă refer acum. Eu vorbesc de sentimentul, că El nu este aici; că numai prezența Sa poate umple golul care a luat naștere prin lipsa Sa. Aceasta ne va face să veghem și să așteptăm – să așteptăm în orice moment venirea Sa. Nu avem noi în privința aceasta un deficit regretabil?

„Să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor ...” Aceasta este atitudinea corectă a credinciosului, pentru ca lumea să poată recunoaște în comportarea noastră că aici noi suntem străini care așteaptă pe Domnul lor să vină. Lumea nu înțelege aceasta – ea nu știe nimic despre învățătura biblică -, dar lumea poate înțelege dacă oamenii care cred această învățătură o practică sau nu. A văzut lumea la noi aceasta? Mă tem că noi am dat o mărturie jalnică despre aceasta. Mă tem că sfinții lui Dumnezeu n-au fost o mărturie bună pentru Evanghelie, așa cum se cuvenea să fie. Evanghelia este așa de clară și precisă, cum nu se poate mai bine. Sunt oameni care spun că ei cred în aceasta și o recunosc. Și cu toate acestea lipsește mărturia practică, care ar trebui să rezulte din aceasta. Este o chestiune serioasă să-ți imaginezi că lumea sărmană, care zace în brațele răului, se poate întoarce și spune: „Ascult tot ce-mi spui, dar nu văd în practică. Cu alte cuvinte: nu văd pe aceia care arată așa ca și cum ei ar aștepta pe Domnul lor.”

Domnul să ne dea o conștiință încercată și o inimă încercată; fie ca Cuvântul Său să ne umple sufletul așa fel, că noi ne sculăm și scuturăm praful și influențele murdărite ale veacului acesta, ca să ieșim în întâmpinarea Lui și să-I spunem Bun venit, să așteptăm pe Acela care spune: „Iată, Eu vin curând.”

(„Cares and Fears“, formă prescurtată din publicația *Christian Truth for the Household of Faith*, Vol. 4, 1951, publicată inițial ca „Under Fire“ în *Occasional Helps*, Vol. 1, 1875.)